

Bojev južno stran dnešnjega Švabskega, Bavarskega, dalje Tiroljsko severno stran in vso solnograško in gornje-avstrijsko okrožje, potem Bohemsko (zato ime Bojohemum), Moravsko in moravsko-sleško mejašno pogorje.¹⁾

V celi južni strani Koroškega, dalje v celi zapadni strani Kranjskega in po vsem Štajarskem še v ti dōbi ne nahajamo nobene keltske naselbine, tudi ne v zapadni Panonii, temoč tukaj so še stanovali prvotni slovanski rodiči.

Najprej se keltski Boji kot stanovniki goratega gornjega Štajarskega in Koroškega imenujejo leta 58 pred Krist., ko so norejsko okrožje obsedli²⁾ in se s sorodnimi Helveti združili. Pri tej priložnosti so prišli prastanovniki tik pokrajin pervikrat pod oblast Keltov, in ta upad je vrata odperl za druge naseljevanja.

Brez dvombe so ti po gornje-štirskih in koroških planinah naseljeni Kelti v ti dōbi dobili ime „Taurisci“, to je: prebivavci tor — visokih planin, v razloček slovenskih prebivavcov — nor (Vertiefungen), ker Plini piše, da so se prebivavci „rimske provincije“ nekđaj veleli „Taurisci“, sedaj pa „Norici“.

Da ti keltski „Taurisci“ niso po srednjem in južnem Noriku stanovali, ampak v severnem blizu slovenskih Karnov,³⁾ sam Plini terdi, pisaje, „Poleg Karnov so Norenci, nekđaj „Taurisci“ imenovani“. On je hotel reči: V sosesčini Karnov, toraj po karnskih in norenskih planinah stanuje rod, kateri se sedaj po političnem poznamlovanji veli „Norici“, ali nekđaj so se veleli „Taurisci“; — ta okoliščina tudi dokazuje, da je rod slovenskih Norencov bil v Noriku veči in številniši, kakor keltskih prebivavcov, ker a potiori fit denominatio.

(Konec sledi.)

Kratkočasnica.

Resnična zgodba.

V pruski (prajzovski) Šlezii sta živelata France in Urša pred nekaj leti v lepi zakonski edinosti, — dober izgled vsem sosedom cele okolice. Oba sta bila pridna, varčna (šparovna) in dobra kristjana; terdo sta delala pa tudi rada molila. Zaroda nista nič imela, pa ga zlo želela, zato sta pogostoma Boga prosila, naj bi jima dediča (verba) dal. Uslišana je bila njuna prošnja. Urša je povila zalega fantiča; nikoli ni mogla Boga zadosti zahvaliti za toliko dobroto. Oče pa vesel reče babici, ktera je porodnici stregla: „privaroval sem 50 terdih tolarjev; napravil bom slavno botrinjo, če tudi vseh 50 tolarjev potrosim od veselja, da sem sinčeka dobil“.

Malo pred botrinjo (pojedino) pride strašna prikazen zvečer v hišo, ktera pa je bila na samoti. Prikazen je imela vso kozlovo podobo, velike rogove in strašen gobec. Pride v hišo in z debelim glasom reče: „Jez sem hudič; prišel sem po vašega sinčeka, moj je! Zdali ste ga meni že preden je bil rojen“. Oče in mati se prestrašita silno, jokata, prosita, naj jima dete pusti, saj ga rada tudi odkupita. Hudič godernja nekaj časa, potem reče: „No, ker vem, da mi fanta nerada dasta, naj bo, vzamem namesti fanta 50 tolarjev“. Oče vès prestrašen gré v skrinjo, vzame tistih 50 tolarjev za botrinjo odločenih in jih dá hudiču, da jima fanta pusti.

Hudič vzame 50 tolarjev, jih vtakne za kozlovo kožo, in reče z groznim žuganjem: „Jez dobro vem, da imata vidva veliko lepega platna; dajta mi ga kolikor ga morem nesti, zakaj v peklu veliko platna potrebujemo, da pogubljene v njega zavijamo in jih potem žgemo“. Oče in mati v neizrekljivem strahu rečeta: „Tam v hramu je, vzemi ga

kolikor hočeš. Hudič prižge svečo, ki jo je pri sebi imel in jo tako derži, da je bilo viditi, kakor da bi mu bili kremplji goreli in gré v hram platno pregledovat. France in Urša pa v sredi hiše klečita in molita. Mislila sta, naj ga vzame hudič platna kolikor hoče, da nama le fanta pusti.

V tem pride logar (borštinar) bližnje grajšine v hišo; ker se je bil v gojzdu predolgo zamudil, si ni upal ponoči domú, zato je sklenil pri dobrih ljudéh prenočiti. Kaj pa je — vpraša — da toliko molita in sta vsa prepadena? France pravi: „Tiho tiho! hudič je v hiši; vzela nama je 50 tolarjev namesti fanta, zdaj pa hoče tudi platna, ravno v hramu je; zbera ga, ktero mu bo všeč“. Logar pravi: „pokaži mi hram“. France pokaže z roko hram, pa si ne upa besedice reči. Logar gré, odpre vrata v hram in zakriči: „Kdo je notri?“ Prikazen odgovori: „Hudič“. Logar pravi: „Prav je; hudiča pa vsak sme ustreliti“, in napne petelina na puški, s ktero je zalazoval jelena v gojzdu. Hudič vidi, da logar namerja ustreliti, reče vès prestrašen: „Za Božjo voljo vas prosim, ne streljajte; saj nisem hudič“. Pri tej priči skoči logar v hudiča, ga zgrabi z eno roko za vrat, z drugo mu pa namerja s puško dati po rogeh. Hudiča zdaj privleče v hišo, mu roge in gobec z glave potegne, rekoč: „če ne poveš, kdo si, pa te bom mahnil po butici, da pojdeš precej v pekel nazaj“. Hudič zdaj vès plašan dá nazaj unih 50 tolarjev, pade na kolena, in prosi, naj ga izpustijo ter obeta, da ne bo nikoli več hudičeve podobe na se vzela.

Bil pa je mož ravno tiste babice, ktera je porodnici stregla in je vse vedila, koliko je denarjev pri hiši.

Višnjogorski.

Dopisi.

Iz Zagreba 16. nov. K. Ž. — V „Pozoru“ bilo je javljeno, da rad prejema tudi članke, ki so pisani v duhu zoper njegovo načelje, ker Protipozorjani nimajo svojega posebnega javnega organa. To je gentlemensko! Do zdaj se še pa noben Protipozorjanec ni oglasil. To ni junško! Bojé se morebiti, da se jim ne bi na mejdanu rogi polomili. Samo na govoru so junaki; tako na pr. klepetajo, da „Pozor“ že mesec dni temelja išče, na ktere ga se bi postavil, al da ga še zmiraj ni najdel. Kaj takega more le tisti reči, kateri „Pozor-a“ ne bere in kateri le to berblja, kar od drugih sliši, ki so si prizadevali „Pozor-u“ že a priori slab prognosticon dati. Da bi vas muri popil! Dopisi od vseh strani Jugoslavije so zadostni dokazi, da je „Pozor“ za dandanašnje razmere prave strune napel. Kakor leta 1848 se tudi danes veči del jugoslovanskih plemen na Horvaško tesniše in tesniše naslanja, samo od nje rešitve pričakovaje. Vse priznaja njo za osredje, za kolovodja. Dalmacija „junakorodna“, Krajina „uviek vierna“, Bosna „tužna“, Vojvodina in Slovenska. Do sedaj je samo en glas iz Slovenije se pojavil v „Pozoru“. Nadjali smo se jih več. „Pozor mislim“ je najprilicnije svetu javiti naše potrebe. Kadar bojo Horvati enkrat iz svoje lastne zadrege se izkopali, bodo gotovo tudi nam iz naše pomogli; do tačas je pa treba, da jih mi vsaj s moralicnim simpatijami podpiramo. Malo po malo se začenjajo naše mednarodne razmere jasnititi. Še bolj se pa bodo razjasnile, kadar pridejo stare povelja, ustanove, zakoni itd. na dan, ki jih je naš slavni Kukuljević sobral, in ki so že tudi pod tiskom. — 26. t. m. se bodo v Zagrebu zbrali od bana izvoljeni možje, da se bodo o uredbi našega zbora pogovorili in posvetovali. Bog daj srečo! Med njimi je 10 duhovnih, 5 velikih in 10 srednjih posestnikov, al brez obzira na plemeniti ali neplemeniti stan, kar je čisto sedanjemu času primerno; dalje 10 literatov, umetnikov, odvetnikov itd.; 10 gradjanov in 10 odbornikov podeželskih občin, vseh skupaj tedaj 55. Kakor stvari sedaj stojé, bodemo mi v Zagrebu prej zbor imeli kakor v Peštu. Ako je na to namerjeno ali le slu-

¹⁾ Obsirniše Mannert „Germanien“, 478. Kufahl „Gesch. der Deutschen“ I, 21. Tacit. „Germ.“ 42. ²⁾ Caesar „Bellum Gall.“ I, 5. ³⁾ Dokaze o slovensnosti starih Karnov najdeš v mojem spisu: o starih Karnih v „Novicah“ 1859. str. 249 itd.